

ZABITA

Handan Acar YILDIZ

Mesela iki adım daha atsam... Mavi leğenin kenarından tutup taşmasına yardım etsem... Yapamıyorum. Neden? İnsanların ne düşüneceği umurumda değil. Onun bana kızmasından mı korkuyorum? Hayır, bu da değil. O zaman bana engel olan ne? Neden çekiniyorum? Neden yapamıyorum? İki adım daha atsam... Güçlükle taşıdığı mavi leğenin bir ucundan tutuversem...

On beş yaşında ya var ya yok. Tozlu pantolonu iyice düşmüş, kalçalarına kadar inmiş, bordo tişörtü yukarı sıyrılmış. Toz, giysilerine yük. Teni güneş göre göre iyice kızıllaşmış, tişörtüyle aynı renk olmuş. İki yanından kavradığı mavi leğeni güçlükle taşıyor. Bacakları titriyor. Kolları da... Sendeliyor. Zayıf bedeninin ağırlığının yarısı kadar, taşımaya çalıştığı yükün ağırlığı. Kaykılıyor. Düşürdü düşürecek elindikileri. Düştü düşecek. Düşürmesiyle düşmesi arasında zihnim gidip geliyor. Zihnimin direkleri onun bacakları gibi titriyor. Zihnimin direkleri onun kolları kadar titriyor. İki adım daha atsam... Tutsam mavi leğenin ucundan, içindeki mavi su şişelerini taşımaya yardım etsem... Başımı kaldırıp yüzüme baksa... Önce ellerime, sonra gözlerime, sonra bana inansa... Sonra köprünün üzerindeki bütün insanlara, sonra köprünün üzerinde olmayan insanlara sırayla inansa... İçinde bir inanç başlatsam. Sonra bana sirayet etse o inanç. Birlikte insana inansak. Atamıyorum adımımı. Vapur düdüğünü öttürüyor. Deniz mavi. Gökyüzü mavi. Köprünün demirleri ve duvarları mavi. Leğen mavi. Su şişeleri mavi. Kot pantolonu mavi. Atamadığım adımlarımı çevreleyen ayakkabımın rengi mavi. Yalnızca onun güneşten yanmış teni ve tişörtü kırmızı.

İki adım daha atsam... Mavi leğenin ucundan tutsam... Taşmasına yardım etsem... Gökyüzünden mi çekiniyorum, kararır diye. Denizden mi çekiniyorum, köpürüp beni içine alır diye. Köprünün üzerindeki balıkçılardan mı çekiniyorum? Hepsi bir anda bana dönüp "Bırak leğeni! Onun yerine sen taşırsan denizde balık kalmaz. Bir daha ne tutarız" derler diye. "Tuhaflık" dediğimiz o kantarın topuzundan mı çekiniyorum, kafama inerse diye. Garip kelimesinin anlamı, tuhaf kelimesi-

nin anlamı karşısında yenilgiye uğruyor, niye? İki adım daha atsam... Tutuversem taşıyamadığı leğenin ucundan. Vapur, düdüğünü yine öttürüyor. Derken çocuk koşmaya başlıyor. Çocuk yarışta mı? Vapurun düdüğü, başlangıç düdüğü mü? Vapurun düdüğünden sonra çocuk niye koşuyor? Bir çocuk denizin üzerindeki köprüde birdenbire neden koşar? Bir şeyden mi korktu? Vapurdan korkmuş olamaz. Martı çığlıklarından korkmuş olamaz. Yürürken bile zor taşıdığı leğeni koşarak taşımaya çalışıyor. Beş adım atıyor ki leğen elinden düşüyor. Pet şişeler kaldırımı kaplıyor.

İki adım daha atsam... Kaldırıma saçılan suları toplamasına yardım etsem... Duraksıyorum birden. Bir minibüs yanaşiyor. İçinden dört tane zabıta iniyor. Belki daha fazla. Yere düşen leğenden etrafa saçılan su şişeleri, çocuğun güçlkle, sendeleyerek hareket eden bacaklarının birden çözülüp koşmaya başlaması gibi hızla yuvarlanmaya devam ediyor. Çocuğun kaçışına çok benzeyen bir yuvarlanış bu. Çocuk yuvarlanırken şişeler mi koşuyor, şişeler yuvarlanırken çocuk mu koşuyor? Bir an zihnimde birbirine karışıyor. Şişeler yuvarlanmaya devam ediyor. Çocuk suları bırakıp kendi derdine düşüyor. Çocuk yuvarlanıyor, yok yok koşuyor. Şişeler koşuyor, yok yok yuvarlanıyor. Hangisi yuvarlanıp hangisi koşuyor? Zabıtalarda koşuyor. Zabıtalarda hiç yuvarlanmıyor. Zabıtalarda çocuğu, yok şişeleri yakalayıp hapsedmek için koşuyor. Benim taşınmasına yardım edemediğim suları bir çırpıda toplayıp arabaya yüklüyorlar. Bari birini kaldırımda unutsalardı. Ter içinde çocuk. En azından bu sıcakta içmesi için bir şişe suyu kaldırımda unutsalardı. Zabıtalarda görevini kusursuz yerine getiriyor. Çocuk kaçıyor. Şişeler çocuk kadar hızlı koşamadıkları için yakalanıyorlar. Üzülüyorum. Ama ya şişeler kaçıp çocuk yakalansaydı. Zabıtalardan biri çocuğa sesleniyor: “Oğlum! Kaç kere söyleyeceğim burada su satmayın diye!” Çocuk öfkeden titreyen sesiyle bağıyor: “Abi siz ne kadar gelip toplarsanız ben de o kadar gelip satacağım!” Zabıtalarda, gidiyor. Yerde bir tane şişe görüyorum. Çocuk gibi o da kaçmayı başarmış. Köprünün demirlerine kadar yuvarlanabilmiş. Şişeyi alıyorum. Çocuğa yetişiyorum. Elimdeki su şişesini ona uzatıyorum. Gözlerime bakıyor. Gözlerindeki yaştan sınılsıklam oluyorum.